

สี่พันตร

บทที่ 29

ร้อยเอกลอร์ช ในชุดเครื่องแบบนายทหารมาหยุดยืนมองหาที่ประตู ทิพย์รีบลุกเดินมาหา เพราะเรื่องที่จะพูดกันทำให้ต้องเลี่ยงจากวัลภาที่กำลังทำท่าเหมือนนอนหลับ

เขาพูดเบา “ท่านนายพลให้มาเรียนว่าต้องติดตามท่านนายภข ขอภัยที่ไม่อาจมาดูแลใกล้ชิดขอรับ”

เสียงเธอแผ่วเบาเช่นกัน “ฉันเข้าใจคะ โปรดยืนยันท่านอย่าเป็นกังวล แต่ว่าพี่ชายฉันเป็นยังไงบ้างคะ”

“เขาปลอดภัยครับ ตอนนี้ได้รับการดูแลอย่างดี เครื่องบินที่กำลังจะมารับ จะเตรียมอุปกรณ์และนายแพทย์มาด้วยเพื่อเตรียมให้พร้อมสำหรับรับการผ่าตัดทันทีที่กลับถึงกรุงเทพฯ เขากล้าหาญมากไม่อย่างนั้น ป่านนี้พวกเราคงไม่ได้อยู่ที่นี้กันแล้ว”

“เขาจะถูกตรวจสอบหรือเปล่านั้นจะเป็นใครมาจากไหน”

“ท่านนายพลจัดการเรื่องนี้ได้ครับ ทั้งนักข่าวก็จะตามข่าวไม่พบด้วย”

“มีพวกนักข่าวอยู่ที่นี้หลายคน จ้องจะให้ฉันเป็นข่าวให้ได้ ฉันจะทำยังไงดีคะ”

“ก็ต้องคอยหลบไปเรื่อยๆ ถ้าเราต่อต้านมากจะยิ่งน่าสงสัย”

“แต่ฉันยังจะต้องเดินทางต่อไปกับคนพวกนี้อีกนาน ฉันจะหลบพ้นหรือ มีทางอื่นให้เลือกหรือเปล่านั้น”

“ถึงยังงี้ก็ต้องกลับกรุงเทพด้วยกันก่อน แต่ถ้าคุณทิพย์จะกลับโสภสมจะสั่งให้สำรองที่นั่งรอไว้ พอถึงกรุงเทพแล้ว คุณจะได้ต่อเครื่องกลับโสภสทันที”

“ไม่คะ ฉันต้องไปหัสติน” น้ำเสียงเธอมุ่งมั่น แต่ว่าสีหน้าหม่นหมอง “คุณช่วยให้ฉันไปหัสตินจากที่นี่โดยทางอื่นได้ไหมคะ จะขึ้นรถลงเรือหรือเดินไปก็ได้ทั้งนั้น”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “คงไม่ได้หรอกครับ”

“ทำไมคะ ไม่มีทางเป็นไปได้เลยหรือ”

“เป็นไปได้... แต่ว่าต้องมีการเตรียมการไว้ก่อนล่วงหน้า ไม่ใช่ปุบปับก็จะทำ เพราะว่ามันเสี่ยงต่อความปลอดภัยมากเหลือเกิน”

“แต่ถ้านักข่าวทำเรื่องขึ้นมา นอกจากงานของฉันจะล้มเหลวและกระเทือนไปถึงทางโสภส ท่านนายพลก็อาจจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย ดังนั้นไม่ว่าจะเสี่ยงอันตรายอย่างไรฉันก็ยอมรับได้คะ”

ชายหนุ่มเคร่งคิด แล้วพยักหน้าขำริ้มๆ

“ท่านนายพลสั่งการได้ครับ แต่ผมเกรงว่าจะควบคุมทุกอย่างไม่ได้เต็มที่ ในเมื่อจะต้องทำแบบปุบปับ โดยที่สถานการณ์ในลองปรี่ตอนนี้กำลังอยู่ในวิกฤติเสียด้วย”

มีเสียงเอะอะดังขึ้นที่ประตูแล้วนายนักข่าวที่ถูกพูดถึงก็นำเพื่อนอีกสองคนพรวดพราดเข้ามา “อยู่ที่นี้เอง อยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย...!”

“คุณทิพย์ครับ คุณทิพย์....”

ลอร์ชหันไปขวางไว้ “พวกคุณเข้ามาทำไม”

“เราอยากคุยกับคุณทิพย์... คุณทิพย์คุยกับเราหน่อยนะครับ”

แสงไฟแฟลช สว่างวาว ทิพย์ยกมือปิดป้องหันหนี

วัลภาลุกขึ้นมาช่วยกำบังเธออีกคน

ลอร์ชทัดทานว่า “คุณผู้หญิงไม่สบาย ยิงในห้องนี้เป็นส่วนของผู้หญิง พวกคุณไม่ควรจะเข้ามารบกวนอย่างยิ่ง”

“แล้วทำไมผู้กองถึงเข้ามาได้ หรือว่าคุณไม่ใช่ผู้ชาย”

ชายหนุ่มอึ้งวูบ ถามเสียงเข้ม “คุณจะไปดี ๆ หรือว่าจะให้ผมเรียกเจ้าหน้าที่”

เหยี่ยวข่าวไม่สนใจ ล้อมวงก้าวล้ำเข้ามาเรื่อยๆ

“คุณทิพย์ครับ คุยกับเราหน่อยเถอะครับ”

แสงแฟลชสว่างวูบๆ ทิพย์มัวแต่หลบอยู่ข้างหลัง วัลภา และลอร์ช ขณะที่ใครอีกคนหนึ่งพาเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเข้ามาในห้องร่างสูงลำสันตรงเข้าขวางอย่างเอาเรื่อง

“พวกคุณออกไปได้แล้ว...!” เขาส่งเสียง

ทุกคนรวมทั้งทิพย์หันขวับ เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงอุ้งใจขึ้นวูบ

เมื่อเห็นคนร่างสูงโบหน้าเครียด ที่รททหวดเครา

“คุณนั่นเอง” นายนักข่าวคนสำคัญเล็งกล้องที่ชายหนุ่มทันที ร่างสูงยืนหยัดไม่หวั่นไหว “คุณเป็นคนหนึ่งที่ต่อสู้กับเจ้าพวกนั้น แล้วบังคับเครื่องบินแทนกัปตันที่บาดเจ็บ แต่พอเครื่องลงจอดคุณก็หายตัวไปเลย”

“จริงหรือ” เพื่อนนักข่าวของเขายกกล้องขึ้นทันที

“คุณเป็นใคร มาจากไหน สังกัดหน่วยงานอะไร ทำไมถึงขับเครื่องบินได้.....”

“พวกคุณจะทำอย่างไรก็ทำตามใจ” ชายหนุ่มพูดอย่างเย็นชาไว้เนื้อถือตัว “ที่นี้ออกไปได้แล้ว ถ้ายังกลับมาอีกคุณจะถูกยึดกล้องและฟิล์มทั้งหมด”

สองผู้กองหนุ่ม และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ช่วยกันพาผู้บุกรุกออกไปเหยี่ยวข่าวทั้งสามไม่วายหันมามองหญิงสาวอย่างหมายมาด บอกให้รู้ว่าพวกเขาจะไม่ยอมละวางเธอง่ายๆ

พอคนทั้งหมดจากไป วัลภากรีบปิดประตูห้อง

“เขาคงตามรังควานเธออีกนาน ไม่รู้ว่าจะสนใจอะไรนักหนา”

ทิพย์กลับถามเรื่องที่ข้องใจ “เธอแปลกใจไหมที่ผู้กองภักดีเป็นคนบังคับเครื่องบินที่เสียหายแทนกัปตันที่บาดเจ็บจนกระทั่งลงจอดได้อย่างปลอดภัย”

วัลภาหัวเราะ “ทำไมต้องแปลกใจ เครื่องกระเด็นตุงๆ เหมือนจะตกตั้งหลายครั้ง ตอนลงจอดนี่ก็ไม่จืดเลย ถ้าเป็นกัปตันวิชาชีพถึงจะน่าแปลกใจ”

ทิพย์รู้ว่าเธอจะไม่ได้รับคำตอบจากวัลภา.....

งานเลี้ยงแม้ถูกจัดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมการล่วงหน้า แต่ก็เป็นอย่างดี อาหารพื้นเมืองไม่ก็อย่างปรุงได้รสชาติโดยพ่อครัวฝีมือดีที่สุดในที่ทางการ ลองปรี หาได้ในขณะนั้น การร่ำรำพันเมืองถูกจัดมาเพื่อบำรุงขวัญ เสียงดนตรีประกอบการแสดงไม่ดังเกินกว่าจะรบกวนผู้ที่แข่งกันส่งเสียงพูดคุยอยู่ในทุกตารางเมตรของพื้นที่

ทุกคนยินดีปรีดาที่รอดตาย พวกกันพูดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นราวกับตนเองเป็นวีรชนคนกล้า ความเป็นกันเองของท่านผู้นำทั้งสองประเทศ ทำให้บรรยากาศของงานชื่นมื่นน่าประทับใจ ทั้งๆ ที่ไม่ได้อยู่ในสถานที่หรูหราโอ่อ่าโอพารแต่อย่างใดเลย

เจ้าเถกิงไกรสร เป็นชายร่างท้วมสูงวัย สีหน้าเคร่งขรึม แต่งกายตามประเพณีของเจ้าผู้ครองนคร ท่านปรากฏกายโดยมีกองกำลังรักษาความปลอดภัยห้อมล้อม ซึ่งพอมาถึงก็กระจายกันถือปืนยืนรักษาการณ์อย่างเข้มแข็ง

หลังจากท่านเจ้าภาพกล่าวต้อนรับ ท่านนายกรัฐมนตรีของไทยก็ลุกขึ้นกล่าวตอบขอบคุณตามรูปแบบ ครั้นเสร็จแล้วก็ถือโอกาสนั้นพูดคุยกับทุกๆ คน ผ่านเครื่องขยายเสียง ที่ส่งเสียงแหลมหวีดรบกวนจนต้องหยุดพูดเป็นพักๆ หลายครั้งหลายหน

ครูเฉลียวแทรกตัวอยู่ในท่ามกลางสตรีระดับผู้นำ ยิ้มหน้าแบ่นลิ้มกลุ่มนาฏศิลป์เสียดสนิท ครูพรนั่งอยู่กับลูกศิษย์ที่กำลังเบิกบานโต๊ะแก้อุปกรณ์การรับประทานอาหารล้วนเคยเป็นของนักเรียนมัธยมก่อนที่โรงเรียนท้องถิ่นแห่งนี้จะถูกปิด เธอนึกชมท่านผู้ใหญ่ที่ทำตัวกลมกลืนเรียกกำลังขวัญของทุกคนกลับมา

“สงสัยว่าหลังจากจบงานนี้ครูเฉลียวจะอัฟเกรดตัวเองไปเข้ากลุ่มสาวไฮโซละครมะม่วง” ลูกศิษย์สาวๆ นินทาพาลางหัวเราะคิกคัก

งานดำเนินไปอย่างชื่นมื่นจนทุกคนรับประทานอาหารอิ่มหน้า.. แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงระเบิดดังแว่วแทรกเสียงดนตรีและเสียงหัวเราะพูดคุยทุกคนชะงักกันตามๆ กัน เสียงพูดพึมพำเริ่มดังไปทั่ว

แล้วก็มีเสียงระเบิดแบบเดียวกันนั้นดังอีกหลายครั้ง

“อะไรกัน...! เกิดอะไรขึ้น...!”

บรรดาเจ้าหน้าที่ของไทยไหวตัวเข้าห้อมล้อมตัวท่านนายกฯ ไว้ขณะที่กลุ่มนายทหารท้องถิ่นติดตามตัวเจ้าเถกิงไกรสรก็ตบเท้าเข้าห้อมล้อมเจ้านายตน พูดกัณอย่างเคร่งเครียดพักหนึ่ง ท่านผู้นำทั้งสองก็เข้าพูดจากัน เวลาผ่านไปท่ามกลางความตึงเครียด ความวิตกกังวลแผ่ขยายไปทั่ว

เจ้าเถกิงไกรสร สั่งให้นายทหารส่วนหนึ่งอยู่ดูแลอาคันตุกะไทย

ก่อนจะแยกตัวกลับไปพร้อมกับนายทหารที่เหลือด้วยอาการเร่งรีบ กลุ่มท่านผู้ใหญ่ฝ่ายไทยหรือกัณอย่างเคร่งเครียด แล้วเจ้าหน้าที่ติดตามตัวท่านนายก ก็ประกาศขึ้นในท่ามกลางเสียงถกเถียงของคนในห้อง

“ทุก ๆ ท่านโปรดฟังทางนี้ครับ... ขอภัยครับ... โปรดฟังทางนี้ก่อนครับ...” เมื่อเสียงพูดพึมพำเสียงลง เขาก็พูดต่อไป

“...ท่านนายกขอแสดงความเสียใจที่การเดินทางครั้งนี้ พวกเราต้องพบแต่สิ่งที่คาดไม่ถึง เครื่องบินถูกจี้และเกิดเสียหายจนเราต้องมาอยู่ด้วยกันที่นี่ ตอนนี้กองกำลังของนายพลวันเนาเคลื่อนเข้ามาถึงเมืองหลวงแล้วและเปิดฉากโจมตี พวกเราต้องกลับไปสนามบินโดยด่วนและรอเครื่องบินลำใหม่อยู่ที่นั่นกันครับ”

ท่านนายกฯ เข้ามาพูดที่ไมโครโฟน ด้วยท่าทีสุขุม

“ตามที่เรียนให้ทราบแล้วนะครับ... ผมเสียใจที่การเดินทางด้วยกันครั้งนี้มีปัญหา แต่ถึงอย่างไรก็โปรดอย่าแตกตื่น ขอให้ทุกท่านเตรียมตัวให้พร้อมและทำตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่นะครับ แล้วพบกันที่สนามบิน ขณะนี้เครื่องบินลำใหม่กำลังเดินทางมาแล้วเราจะกลับกรุงเทพฯ กันทันที”

เสียงพูดอย่างวิตกหวาดหวั่นดังกระหึ่ม ท่านนายกฯ ถูกพาออกไปโดยไม่ยอมให้เสียเวลาอีก ผู้คนกรูกันตามออกมาที่นอกอาคารหมายจะแย่งชิงกันขึ้นรถจำนวนไม่กี่คันที่รับผู้คนไปได้อย่างจำกัด เสียงระเบิดที่ยังดังชัดเจนขึ้นเมื่อออกมาอยู่ข้างนอกตัวอาคาร ยิ่งเร่งเร้าให้กลุ่มของท่านผู้ใหญ่เคลื่อนไหวเร็วขึ้น

อุษาวีงขึ้นห้องเพื่อมาตามเพื่อนหญิงทั้งสอง ผู้โดยสารหลายคนเป็นห่วงข่าวของที่วางทิ้งอยู่ที่เตียงซึ่งจับจองไว้ ต่างวิ่งพล่าน จนชนกันเซถลาล้มลุกคลุกคลานอยู่ในทางเดินที่ดูจะคับแคบลงถนัดใจ

“เร็วเข้าทิพย์... วัลภา...” เธอเข้ามาคว้าแขนเพื่อนที่เกาะหน้าต่างชะเง้อมองออกไปข้างนอก “เกิดยิงกันขึ้นแล้ว ทุกคนจะต้องกลับไปสนามบินเดี๋ยวนี้”

ลอรซ์แทรกกลุ่มคนที่กำลังแตกตื่นมาถึง

“เร็วครับคุณทิพย์ ตามมาทางนี้”

“เกิดอะไรขึ้นคะ” เธอส่งเสียงถามขณะสาวเท้าก้าวตาม มีเพื่อนหญิงทั้งสองเกาะติด

“กองกำลังนายพลวันเนาเข้ามาถึงนองเบนแล้วครับ เห็นที่ตั้งใจจะยึดนองเบนให้ได้ ถนนหลายสายถูกปิดและมีการยิงต่อสู้กัน! ข้างนอกนั้น ผู้คนกำลังแตกตื่น เราต้องไปให้ถึงสนามบินก่อนที่ชาวบ้านจะชนข้าวของแก่กันออกมาเต็มถนน”

“แล้วคนที่บาดเจ็บล่ะคะ ชลัมภูอยู่ที่ไหน”

“เขาปลอดภัย เขาจะได้ขึ้นเครื่องบินเป็นคนแรกทันที”

ผู้คนทั้งไทยและต่างชาติ ที่เดินทางมาในเที่ยวบินเดียวกัน กำลังแออัดอยู่ที่หน้าอาคารเพื่อรอขึ้นรถที่จะพากลับไปยังสนามบิน ในท้องถนนเริ่มมีการเคลื่อนไหว เสียงของความโกลาหลดังแว่ว

“เห็นไหม ฉันบอกแล้วว่าไม่ควรจะลงที่นี่”

เสียงตัดพ้อดังมา คนพูดลืมนความชื่นบานเมื่อครู่ก่อนไปสิ้น มีเสียงระเบิดดังอีก ท้องฟ้าเหนือเมืองหลวงยามนี้มีแสงสว่างวูบ ๆ ประกอบเสียงระเบิด ทำให้พวกผู้หญิงหวีดเสียงด้วยความตกใจ

“ไม่ต้องกลัวครับ เสียงนั้นไกลจากที่นี่” เจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยยังมีกำลังใจเข้มแข็งคอยปลุกปลอบ พอรถโดยสารเคลื่อนเข้ามา เขาก็ตะโกนว่า “ให้สุภาพสตรีไปก่อนครับ”

“ทำไมต้องผู้หญิงไปก่อนในเมื่อทุกคนก็จะได้ไปกันทั้งหมด..? หรือว่าคนที่อยู่หลังๆ จะถูกทิ้งอยู่ที่นี้”

ดังนั้นเขาจึงได้แต่ปล่อยให้ “ผู้มีเกียรติทั้งหลาย” ซึ่งที่โดยสารกันเป็นพัลวัน

ทิพย์ก็กลับถอยห่าง “ให้พวกเขาไปกันก่อน”

“มาเถอะ ถ้าเราไม่แทรกเข้าไปก็ไม่มีทางได้ขึ้นรถหรือทิพย์คนเยอะแยะแล้วก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่รถคันต่อไปจะมา”

“พวกเธอไปกันก่อนเถอะ”

วัลภาไม่ยอมปล่อยแขนเธอ “เธอไม่ไปฉันก็ไม่ไป”

ผู้คนเบียดเสียดกันเพื่อให้ถึงประตูรถ สาวๆ นาฏศิลป์ใช้

ความสามารถแทรกตัวขึ้นรถไปจนได้ ส่วนครูเฉลียวกลับถูกคนที่ติดกับเธอเมื่อครู่ก่อนผลักจนหกล้มแล้วก็ไม่มีใครสักคนที่จะจุดเธอขึ้นมาปล่อยให้เธอถูกเหยียบซ้ำ ทุกคนสนใจเพียงแต่จะไปให้ถึงประตูรถก่อนคนอื่นเท่านั้น

เพียงครูเดียวรถก็เต็มเอียดแน่นโยกจากไป

“สภาพรถอย่างนี้จะไปถึงสนามบินหรือ ถ้าเกิดมีปัญหาขึ้นมากกลางทางจะทำยังไง” คนที่มองตาม อดเป็นห่วงไม่ได้

เสียงพูดกันดังอยู่ข้างๆ “ตอนมาจากสนามบินก็เสียเวลาเป็นชั่วโมงเพราะรถรับส่งไม่พอ ถ้าเราไปเช่าเครื่องบินอาจจะไม่รอก็ได้”

“เขาจะไม่รอเราเชียวหรือ.....”

“เขาคงต้องนึกถึงความปลอดภัยของท่านนายกฯ กับพวกผู้ใหญ่ก่อน จะมามัvroได้ยังไง คนตั้งเป็นร้อย”

เสียงระเบิดและเสียงปืนดังแว่ว อูษาสะดุ้ง กอดทิพย์แน่น

“แล้วเราจะได้ไปกันหรือเปล่า”

พอเห็นรถอีกคันเคลื่อนเข้ามา ทิพย์ก็เลยต้องพาอูษา ครูพรและครูเฉลียวเบียดเข้าไป แต่แล้วก็ถูกฝูงชนสอดแทรกเข้ามาจนต้องแยกจากกันและเธอก็ยอมถอยไปข้างหลังโดยไม่ต่อต้าน อูษาขึ้นรถไปได้แล้วหันมามองหา ครั้นเห็นร่างบางหลุดออกไปจากความหวังที่จะได้ขึ้นรถคันเดียวกันก็ชะโงกหน้าผ่านหน้าต่างมาร้องเรียก

“ทิพย์... ทิพย์.....”

ทิพย์เข้ามาเกาะหน้าต่างรถ “เธอไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงประเดี๋ยวฉันจะตามไป”

“แล้วตามไปเร็วๆ นะทิพย์ ฉันจะรอเธอนะ”

“แล้วพบกันที่สนามบินจะ อูษา”

รถโดยสารคันเล็กเคลื่อนจากไปอย่างไร้เรี่ยวแรงอีกคันหนึ่ง

เสียงระเบิดที่ดังแว่วกับเสียงของผู้คนในพื้นที่ใกล้ๆ ที่ชนข้าวของออกมาสู่ท้องถนนทำให้คนที่ถูกทิ้งให้รอคอย รู้สึกกระวนกระวายกลัวว่าหากไปไม่ทัน เครื่องบินอาจมาถึงแล้วออกเดินทางไปก่อนเพื่อรักษาความปลอดภัยแก่ท่านผู้ใหญ่ซึ่งมีท่านนายกรัฐมนตรีเป็นสำคัญ

แม่เจ้าหน้าที่สั่งการร้อนรน แต่ก็เป็นนานกว่ารถเล็กอีกคันหนึ่งจะเข้ามาจอดเทียบ แล้วคนที่รออยู่ก็กรูกรียวกันเข้าแย่งชิงที่นั่ง... แทบจะไม่เหลือใครแล้วเมื่อรถกระบะคันสุดท้ายเลี้ยวเข้ามารับคนที่เหลือ ลอรัชซึ่งใช้วิทยุคลื่นสั้นและโทรศัพท์พกพาติดต่อตลอดเวลา ส่งให้ทิพย์ขึ้นนั่ง ก่อนจะตามขึ้นมาติดๆ แล้วรถก็แล่นออกจากที่

ถนนที่ว่างเมื่อตอนขามา บัดนี้พลุกพล่านด้วยผู้คนที่แตกตื่นจะอพยพหนีภัย เสียงบีบแตรไล่คนที่กีดขวางทางดังไปทั้งถนน เสียงระเบิดยังดังแว่ว ทิพย์ตัวสั่นกับภาพที่เห็น

ลอรัชรู้สึกถึงความตระหนกตกใจของเธอ ก้มลงมากระซิบว่า “ไม่เป็นไรครับ อีกประเดี๋ยวก็ถึงสนามบินแล้ว”

สนามบินไม่ได้อยู่ใกล้ๆ ในตอนขามา ซึ่งถนนยังว่างก็ยิ่งใช้เวลาเป็นนาน แต่ว่าในขณะที่ผู้คนกำลังหลั่งไหลออกมาจากทุกซอกทุกมุม ถนนสายหลักของเมืองหลวง เป็นเพียงถนนสายเล็กๆ ซึ่งไม่ได้รับการพัฒนา การเคลื่อนไหวของยวดยานจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก

เธอต้องตกใจเมื่อพบว่ารถโดยสารที่บรรทุกคนในขณะเดียวกัน ล่วงหน้ามาก่อนจอดเสียอยู่กลางทาง คนอื่นๆ ที่นั่งมาด้วยกัน ชีชวนกันดู อีกครู่ต่อมาเธอก็เห็นชายหญิงที่คู้หน้าหลายคนกำลังวิ่งไปตามถนน พอเห็นรถกระบะก็วิ่งมาเกาะไว้

“ขอไปด้วย ขอไปด้วย”

“เกิดอะไรขึ้น” คนบนรถตะโกนถาม

“รถเสีย ทุกคนก็เลยลงวิ่งเพราะกลัวว่าเครื่องบินจะไม่รอ”

คนบนกระบะรถพร้อมใจกันขยับที่ให้ “ขึ้นมาเลยครับ”

ลอรัช รีบโทรศัพท์รายงานเรื่องที่เขาเห็น เจ้าหน้าที่ไทยตอบกลับมา เขาตอบได้อยู่ครู่หนึ่งก็เก็บโทรศัพท์เข้าซองซึ่งคาดไว้กับเอว

“ผมแจ้งเรื่องไปแล้ว เขาจะส่งรถมาตามรับคนอื่นๆ”

รถวิ่งต่อไป จำนวนคนที่มาเกาะร้องขอไปด้วยมากขึ้นทุกที จนคนที่นั่งอยู่ก่อนต้องแข็งใจปฏิเสธ

“ไม่มีที่แล้ว รับใครอีกไม่ได้แล้ว”

“ได้โปรดเถอะ รับเราไปด้วย”

“คุณรอคั่นหลังก็แล้วกัน เขากำลังส่งรถออกมาแล้ว”

“ให้เราไปด้วยเถอะ” อีกฝ่ายยังวิ่งตาม

ทิพย์ขยับตัว “ให้เขาไปเถอะ ฉันจะลงเอง”

“ไม่ได้ครับ ผมยอมให้คุณลงจากรถไม่ได้” ลอรัชตัดทาน แล้วกระซิบบ้างกำลังใจ “อย่าลืมชีวว่าคุณเป็นใคร มีงานสำคัญอะไร จะต้องทำ อย่าเอามาแลกตรงนี้นะมันไม่คุ้มกันเลยครับ”

เธอจึงได้แต่หันหนีภาพคนที่วิ่งตามรถอย่างน่าเวทนาเหล่านั้นด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ

“จะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกเขาไปไม่ถึงสนามบิน เครื่องบินจะออกโดยไม่มีพวกเขาหรือเปล่า”

“ถึงอย่างไรก็ต้องมีเครื่องบินลำอื่นถูกส่งมาอีก ทุกคนจะได้กลับแน่ๆ ครับ แค่ว่าเร็วหรือช้าเท่านั้น”

“คุณไม่มีเครือข่ายงานที่นี่ ที่จะพาเราไปทางอื่นหรือคะ”

ลอรัชสั่นหน้า “ถ้าไม่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าก็รับรองความแน่นอนไม่ได้เลยครับ ยิ่งเหตุการณ์กำลังวิกฤตขนาดนี้ยิ่งเสี่ยงไม่ได้”

ถนนแออัดด้วยรถและผู้คน ทั้งคนที่มาจากไทยและคนท้องถิ่นที่กำลังขวัญเสีย พวกเขารวมมาเกาะรถวิ่งวอนขอโดยสารไปด้วย คนขับรถต้องเลี้ยวหลบหลีกไปเข้าเส้นทางอื่น แต่นั่นเป็นการตัดสินใจที่ผิดเพราะพอรถเข้าไปแล่นอยู่ในถนนที่มีดและเปลี่ยวจากผู้คนได้ครู่ใหญ่เขาก็พบรถโดยสารท้องถิ่นอีกคันหนึ่งจอดเสียขวางทางอยู่

“คงต้องกลับออกไปทางเก่าแล้ว” ทุกคนลงความเห็น

ถนนแคบทำให้กลับรถไม่ได้ แต่ครั้นถอยหลังก็มองไม่เห็นอะไรชัดเจน พอลองเคลื่อนที่แบบตาบอด.. ล้อรถก็ตกลงไปข้างทาง

“พวกเราลงกันก่อนครับ ช่วยกันเข็นรถหน่อย”

ลอรัชร้องบอกแล้วกระโดดลงไปก่อน ทิพย์ตามคนอื่นๆ ลงมาทำทุกอย่างเท่าที่จะสามารถทำได้

หลังจากพยายามกันจนเหงื่อตก รถก็ถูกดันขึ้นพ้นจากร่องคนโดยสารต้องวิ่งนำทางให้รถแล่นถอยหลังเพื่อจะหาที่กลับลำ ในที่สุดก็ถึงทางแยกที่มีแสงไฟสลัว เห็นกลุ่มคนท้องถิ่นหอบห่อผ้าข้าวของวิ่งตามกันมาเหมือนจะจูงหน้ามาหา พอกลับรถเรียบร้อยแล้วผู้โดยสาร ส่วนหนึ่งกระโดดกลับขึ้นไปได้ หากแล้วกลุ่มคนใหม่ก็กระโดดขึ้นมาบ้างโดยไม่ฟังเสียงทักท้วงของใคร เสียงโวยวายเป็นภาษาท้องถิ่นถกเถียงกันดังลั่นบอกให้รู้ว่าพวกเขาจะไม่ยอมลงจากรถง่ายๆ

ท่ามกลางการถกเถียง ชายคนขับเปิดประตูลงมาใช้ภาษาท้องถิ่นโต้เถียงกับกลุ่มคนใหม่ แต่แล้วก็ตกลงกันไม่ได้ จนต้องใช้กำลังกระชากร่างของแขกที่ไม่ได้รับเชิญ คนกลุ่มใหม่โต้ตอบด้วยความรุนแรงทันทีเช่นกัน แล้วชายคนขับก็โดนไม้ท่อนหนึ่งฟาดเข้าให้โดยแรง

กลุ่มคนไทยได้แต่ร้องหวีดว้ายถอยหนีหลบหลีก ลอรัช และผู้ชายอีกสองคนพยายามที่จะหยุดอีกฝ่ายไว้ จึงนำไปสู่การต่อสู้ที่รุนแรง ร้อยเอกหนุ่มเหวี่ยงชายคนหนึ่งล้มลง แล้วกระโจนเข้าไปคนที่เปิดประตูหมายจะยึดที่นั่งด้านคนขับ ชายอีกคนหนึ่งกระโจนเข้าไปเขาจนลงไปคลุกกันอยู่ที่พื้น ครั้นพอเขาฟาดกำปั้นใส่ฝ่ายนั้นทรุดเซจนพาดตัวดินร่นลุกขึ้นได้ เสียงปืนก็ดังขึ้น

คนอื่นๆ ชะงักกันแตกถอย คนไทยที่หนึ่งอยู่ก่อนลงตามตามกันลงจากรถบะ ปล่อยให้กลุ่มผู้มาใหม่ยึดครองรถพาเคลื่อนจากไป

ร่างของชายสองคนถูกทิ้งให้นอนอยู่กลางถนน... คนหนึ่งคือชายคนขับรถที่ถูกตีด้วยท่อนไม้ และอีกคนหนึ่ง...

นายร้อยเอกหนุ่ม ซึ่งนั่งตะลึงงันเพราะกระสุนจากปืนเถื่อนของผู้รุกราน.....